

Arrest

nr. 44 789 van 14 juni 2010
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 juni 2005 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2005.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 25 september 2009.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. EYCKMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“U hebt de Russische nationaliteit. Op 19 juni 2003 hebt u uw and van herkomst verlaten en op 24 juni 2003 hebt u in België asiel aangevraagd.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal (CGVS) blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot, B.(...) Z.(...) (OV 5.476.757) werden aangehaald en dat u buiten deze motieven zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.”

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt:

“Niettegenstaande door het CGVS een beslissing tot ontvankelijkheid van uw asielaanvraag werd genomen dient men na onderzoek ten gronde vast te stellen dat wat u betreft geen gegronde vrees

voor vervolging in de zin van de criteria van de Vluchtelingenconventie kon worden vastgesteld omwille van onderstaande elementen.

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot. In zijn hoofde werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen. Bijgevolg kan ook in uw hoofde onmogelijk een positief antwoord worden weerhouden.

Het door u neergelegde paspoort doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en wijzigt aldus deze conclusie niet."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, Z. B..

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 44 788 van 14 juni 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van Z. B. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat, betreffende verzoekers aangevoerde schending van artikel 52 van voormelde wet van 15 december 1980, verzoeker niet aantoont hoe dit artikel zou geschonden zijn. Bovendien ziet de Raad niet in hoe voormeld artikel geschonden zou kunnen zijn, aangezien dit artikel enkel betrekking heeft op de ontvankelijkheidsfase en de bestreden beslissing een weigering ten gronde is.

De Raad benadrukt vervolgens dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Wat betreft de ontbrekende pagina's uit verzoekers paspoort, merkt de Raad op dat de omstandigheden van de vlucht, de gebruikte route en de documenten wezenlijke elementen zijn om tot een correcte analyse te komen van de geformuleerde gegronde vrees.

Door een paspoort neer te leggen waaruit een aantal bladzijden ontbreken, kan door de asiendiensten niet worden nagegaan of aan verzoeker mogelijks een internationaal paspoort werd uitgereikt. Er zijn dan ook ernstige redenen om te oordelen dat verzoeker opzettelijk dit document achterhoudt voor de asielinstanties.

Het bezit van een internationaal paspoort en de gegevens die er mogelijks in vermeld staan, kunnen een ander licht werpen op de gegrondheid van verzoekers beweerde vrees voor vervolging, omdat bijvoorbeeld de datum van afgifte van dit document informatie geeft over de houding van de Russische autoriteiten tegenover verzoeker, omdat in het paspoort mogelijk melding wordt gemaakt van de datum waarop verzoeker het land heeft verlaten, van eventuele visa die hij heeft aangevraagd, van eventuele reizen die verzoeker eerder reeds gemaakt heeft en van een mogelijk verblijfsrechtelijk voordeel dat hij reeds in een derde land geniet.

Het is dan ook onaanvaardbaar dat verzoeker de asielinstanties bepaalde essentiële informatie onthoudt door bepaalde pagina's uit zijn binnenlands paspoort te verwijderen.

Voor zover de verzoekende partij blijft voorhouden dat zijn kinderen verantwoordelijk zijn voor de beschadigingen aan zijn paspoort, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing terecht werd vermeld dat die uitleg niet geloofwaardig is. Het is inderdaad niet aannemelijk is dat verzoeker zijn kinderen -toendertijd van elfjarige en negenjarige leeftijd- liet spelen met een internationaal paspoort, een dergelijk belangrijk document, en het is evenmin aannemelijk is dat hij niet de moeite zou hebben genomen om de schade te beperken indien zijn kinderen het al zouden hebben beschadigd.

Verder benadrukt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

De stelling van verzoeker dat de Commissaris-generaal niet aantoont welke gegevens er dan wel op de ontbrekende pagina's in zijn paspoort zouden vermeld zijn, is van elke zin ontdaan.

Op de opmerking dat verzoeker op geen enkel ogenblik gebruik gemaakt heeft van valse of vervalste documenten (zie het verzoekschrift van 14 juni 2005, p. 5), antwoordt de Raad dat een vervalsing niet alleen kan bestaan in het ten onrechte toevoegen van gegevens op een bepaald stuk maar evenzeer in het wissen of verwijderen van bepaalde vermeldingen of bladen.

Aangaande de overige door verzoeker neergelegde documenten -waarvan verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal er geen rekening mee heeft gehouden (zie voormeld verzoekschrift, p. 5)-, leest de Raad in de bestreden beslissing terecht dat deze "geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen en wijzigen aldus deze conclusie niet".

Ten slotte wijst de Raad er op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad geen geloof te hechten aan verzoekers asielrelaas en schaaft zich achter de bestreden beslissing. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980; de Commissaris-generaal is dan ook terecht tot zijn weigeringsbeslissing gekomen.

Artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 is niet geschonden.

2.3. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift van 24 september 2009, naast een verwijzing naar de vluchtelingendefinitie zoals omschreven in artikel 1, A (1) (sic) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en besluit dat "uit het voorgaande blijkt" dat hij aan de in deze definitie gestelde voorwaarden voldoet, de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

Verzoekers asielrelaas is ongeloofwaardig; dergelijk relaas kan niet leiden tot de erkenning van de vluchtelingenstatus.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar zijn asielrelaas.

Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker brengt geen andere concrete elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet.

Verweerder wijst er op onder verwijzing naar de bij zijn Nota van 2 oktober 2009 gevoegde Cedoca-antwoorddocument betreffende de recente veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, dat de situatie in Tsjetsjenië en de naburige Kaukasuslanden de laatste jaren sterk verbeterd is en dat er geen sprake meer is van een situatie van willekeurig geweld. De Raad laat de inhoud van dit antwoorddocument, gesteund op talrijke bronnen, prevaleren op de vermelding door verzoeker van enkele incidenten.

Verzoeker verwijst trouwens in zijn verzoekschrift van 24 september 2009 zelf naar een rapport van "Amnesty international" dat meldt dat de Tsjetsjeense autoriteiten onlangs nog verzekerd hebben dat de mensenrechtensituatie in de Republiek verbetert ondanks berichten over schendingen van de mensenrechten.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend."

2.3. Verzoekster laat in haar verzoekschriften van 14 juni 2005 en 24 september 2009 nog gelden dat de Commissaris-generaal haar paspoort met dat van haar man had moeten vergelijken.

Zij beweert dat hieruit onmiddellijk kon worden vastgesteld dat de ontbrekende pagina's in het paspoort van haar man blanco zijn.

Zij voert verder aan dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is en niet in redelijkheid werd genomen daar haar asielaanvraag geweigerd werd op basis van het door haar echtgenoot neergelegde paspoort doch zij het slachtoffer is geweest *"van de feiten die zich hebben voorgedaan in Tsjetsjenië"*.

De Raad leest in het administratief dossier dat verzoekster haar asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als diegene die werden aangehaald door haar man.

De Commissaris-generaal heeft aldus, gelet op de verbondenheid van het asielrelaas van verzoekster met dat van haar echtgenoot, terecht verwezen naar de negatieve beslissing die getroffen werd ten aanzien van haar echtgenoot en lastens verzoekster besloten dat *"In zijn hoofde werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen. Bijgevolg kan ook in uw hoofde onmogelijk een positief antwoord worden weerhouden."*

Bovendien benadrukt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Het is niet aan de Commissaris-generaal om te bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

De Raad ziet trouwens niet in hoe een vergelijking van haar paspoort met dat van haar man -twee individuele paspoorten van twee verschillende individuen- tot het besluit kan leiden dat de ontbrekende pagina's in diens paspoort blanco waren.

Er is dan ook geen sprake van een onafdoende motivering.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE